

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS
manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis decimâ-
septimâ mensis Januarii, Anno Domini M. DCC. LXV.

PHILIPPO QUERENET,

Doctore Medico, Præside.

An Nutritio sit fluidorum duntaxat reparatio?

I.

N benignâ præsertim singularum partium irroratione
posita videtur animalis vita. At nihil est ab omni
parte beatum : elicitus irrigatorio motu calor plu-
rima semper à substantiâ nostrâ diffat & consumit;
Miseros igitur homines, quibus undè vita manare
debeat, hinc mortem proficisci necesse sit. Facessite metus morta-

sium. Ecce damna vestra reparant celeres lymphæ appulsus. Pa-
veant illi tantum qui alienis à naturæ instituto opsoniis cum lymphâ
crudâ, crassâ mortem sibi apparant ingeniosi in suis malis artifices.
Cæteris verò non hostis, non adulterinâ, non corrodens; sed amica, sed
sincera, sed nutrix lymphæ gignitur. Sed in quo vertitur torus nutri-
tionis cardo? An ut fluida consumpra reficiat? An ut solida abraſa res-
tituat? Ignoscite Boerrhavii manes, ignosce alterum cœli Medici sidus.
Etiamſi de Nutritione tibi dissentiant recentiores Physiologi, obſignata
sunt in scriptis tuis alia quàm plurima reverentiæ nostræ pignora, &
eris semper Boerrhavius. Quanquam igitur dixeris avulsas à fluidis mo-
leculas, lymphæ collocante, novis excipi, liceat tamen hanc reparationem
ad fluida transferre ab iis in quæ damna non possunt cadere, nec, si
cadant, vindicari.

I I.

NUTRITIO est ea functio quâ corpus præsentem conditionem
ita servat, ut, quantum per causas extraneas licet, nec crescat,
nec decreſcat. Si ergo partes quæ corpori eripiuntur solidæ non sint,
si deſcendendo à mutationum vicibus corpori impar sit tentata solidor-
um reſtitutio, manebit inconcuſſum perficiendam fluidis Nutritionem,
etiamſi nos lateat quonam præcipuè mechanismo peragatur hæc func-
tio. Si enim ab iis refugendum sit quæ in malignâ luce poſita sunt,
quot reperias in rerum naturâ quibus temerè creditur? Elaterii effec-
tus quæſtui quotidie apponit artificum ſolertia. De ejus tamen cauſâ
adhuc ambigitur inter Philoſophos. Ex quo virtutem magneticam Phy-
ſica indagatrix detexit; nonne ars nautica è tenebris emergere & quaſi
recreari viſa est? Cur tamen acus magnetica ad ſeptentrionem vergat
tu ne quæſieris. Et miraris tibi Nutritionis mechanismo rimanti cali-
gare faciem phyſiologiæ. En aspice modò nubem quæ obduſta tuenti viſus
hebetat Neoterici eripient. Vaſa corporis ſecundaria conſtantur fibrâ tum
longitudinali, tum circulari, & eâ cavâ. Poſito igitur quod fluida dun-
taxat reparentur, ubi eorum copia minuetur ut fibris vaſorum, v. g.
longitudinalibus, harum axes decreſcent, ac proinde decreſcet etiam
vaſis circumſerentia, quæ nihil aliud eſt quàm ſumptæ ſimul inter
axes diſtantiæ. Minuatur illa in fibris circularibus, decreſcet harum
diameter, ac proinde vaſ decurtabitur. Summa enim diametrorum
uniuſcuſque fibræ circularis axem vaſis adæquat. Reſtitue jam quod
exhaustum erat fluidum, reſtituis & priſtinam vaſis cujuſque ampli-
tudinem. Idem dicas de omnibus vaſis & etiam de capillaribus, & ex-
planata erit Nutritio.

III.

CORPUS mucosum substantia est, cum aquosis, oleosis & salinis connubio jungi par, pro re nata fluida concretave, imò in crystallos sese componens. Eo corpore ab adulterinis per lacteorum ora, per flexus & angustias vasorum, per repetitos sanguinis gyros depurato lymphæ perficitur. Duritiem illi summam conciliat calor, quia nempe aquosa è sedibus suis partes igneæ excusserunt. Stabilità hâc lymphæ tenacitate, sic Boerrhavius: sanguis continuâ vî cordis jaculatus in vasorum parietes eos paulatim atterit. Quid mirum? Attritus metalla durissima in humanos usus cogit. Quod homines reperire est quibus aer attritu répetito eripuit famam suam monumentis malecreditam? Excavantur ergo in unâquâque fibrâ edacis liquidi motu vacuola minimas lymphæ particulas exceptura, quæ, utpote summè tenax in iis nidulat. Hanc tamen utramque solidorum ex aliâ parte corruentium, ex aliâ lymphæ cladem avertentis imaginem diù ferre nequit ingenij acies.

IV.

VASA ob elaterium à fluido per diaistolém appellente diffendi se sinunt. In systole verò sanguis ad axem quasi ad penetralia se recipit. Hinc dùm agunt fluida, solida vincuntur, & vicissim. Minuitur ergo attritus solidorum & fluidorum in se invicem. Et inter obsequiosam utrorumque declinationem avelletur à fibris molecula. Sanè fluidum illud acre veslicat, stimulat, rodit. Nil minùs. Dulce, mucosum, acrimoniæ expers vulneribus instillatur absque doloris sensu. 2°. Nulla datur membrana in humano corpore perspiratorio humori impervia. Hoc humore lubricata sibi invicem impunè alliduntur intestina. Cûr similis humor vasa nostra à procacis fluidi insultibus non vindicet? 3°. Quis nescit vasa sensibus pervia innatare majori minori ve parti pinguedinis quâ, dùm deponitur, dùm resorbetur, fibræ vasorum illiniuntur? Quid igitur mirum si surgentes fluidi rideant minas? sed demus avulsam à liquido irruente moleculam. Quis Deus inter oscillantes continuò fibras novam componet in vacuolis? An unquam Fabro lignario in mentem incidit ut glutine suo tabulata huc illuc mota compingerei? quod de Fabro lignario non credis, id de summo Artifice suspicaris; quasi verò nova molecula statim non quateretur, jactaretur, deturbaretur appellentis fluidi ludibrium; quasi verò fibra, dùm contrahitur, novum adventum hospes inurbanus non expelleret. Quid quod, fulmen illud arcescitum ab homine ad hominis perniciem pulvis pyrius cuti maculas inurit non delendâs; quod longè aliter accideret, si restituerentur solida. Moleculas enim veteres & maculatas novæ moleculæ & immaculatæ continuò exciperent.

JAM intelligitur undè prægnans uterus in tantam molem excreſcat. Depluunt enim in cava fluidi priùs neſcia latex lymphaticus & ſanguineus. Concipitur undè ſectò cujuſlibet partis nervo, partem illam occupet antèſignâus gangrænæ pallor. Imminutâ enim vi ſolidorum in fluida ſtagnant in vaſis humores non ita crediti, nec capillaria ſalutant. Expliatur & pueritia & virilis ætas, & ille artis noſtræ ſcopulus ſenium. 1°. Enim vaſa noſtra ab omni cujuſlibet materiæ inſarctu libera ſunt. Hinc flacciditas muſculorum, debilitaſque corporis. Ut autem crevit corpus jam terrâ, ut aiunt Chymici, alkalina fibræ ingurgitantur. Hinc firmitas muſculorum & machinæ robur. Serpit in dies ingurgitatio & in ſenectute res eo adducitur ut omnem nutrienti fluido viam præcludat offea ferè fibrarum rigiditas.

At, inquires, ſi nutritionis ratio nihil poſtulat niſi ut ſervetur vaſorum & axis & diameter, cur quocunque fluido, v. g. aquâ nutritio non abſolvitur? Cur potiùs nimioſ aquæ potùs ſequitur cacochymia & hydrops? Quia nempè aquam nimia copiâ epotam vaſa eruſtant, & antequam ad capillaria perventum ſit, textus cellularis imbrem inimicū accipit. Aliunde requirebatur ad nutritionem materia quæ, niſi aquoſæ parti maritata concreſceret & ſic, tùm cæteras, tùm præcipuè offeas corporis fibras induraret. Alliditur ergo ad varia phænomena Boerrhaviî opinio, ex iis verò noſtræ aſſulget nova lux: quid igitur ſupereſt niſi ut concludamus:

Ergò Nutritio eſt fluidorum duntaxat reparatio.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI

M. Joannes - Armandus ROUSSIN DE MONTA- BOURG, Scholarum Pro- feſſor designatus.	M. Guillelmus FUMÉE.	M. Carolus - Franciſcus BOUTIGNY DES- PREAUX.
M. Natalis - Nicolaus MALLET, Chirurgiæ Pro- feſſor designatus.	M. Marinus-Jacobus-Clarus ROBERT.	M. Petrus LALOUETTE.
M. Franciſcus - Ludovicus THOMAS D'ONGLÉE, Chirurgiæ Gallico idiomate Profeſſor.	M. Maximilianus - Joſephus LEYS, Chirurgiæ Pro- feſſor.	M. Petrus-Joſephus MA- QUER, Regiæ Scien- tiarum Academiæ Socius, & Cenſor Regius.

Proponebat Pariſiis ANDREAS-BLASIUS PELÉE DE VALONCOUR.
Senonicus, Regiæ Societatis Agrariæ Pariſienſis, quoad Agrum Se-
nonenſem Socius, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Pariſienſis Bac-
calaureus. Theſeos Auctor. A. R. S. H. 1764. A SEXTA AD MERIDIEM.